

PRÓFÉTA

*Próféta volt, kemény, kitartó,
vállalta sorsát, prédikált –
Szívében visszhangzott a jajszó,
s megtört hitével népet és királyt –*

*Volt híve sok, követték –
Am egyszer úgy szólt, mint soha –
Furcsállta ezt a meglepett nép,
s feloszlott tüstént tábora –*

*S azóta is csak prédikál, a sorsa ez,
de önmagának, mint ki esztelen –
Sokan mondják: mindez fölösleges –
S ő szebben szól, hogy nincs egy híve sem –*

*A falaknak beszél s a fáknak,
az ágy s az asztal rá figyel –
S a szó csak zeng s folyton vidámabb:
mert Szó sosem hangzik hiába el –*

SUGÁR

*A fény kóvályog, mint a részeg,
fehéren izzó utakon –
Az árnyas fák közül kinézek,
s elhagy a tespedt nyugalom –*

*A fénybe vágyom: részegülni tőle,
s felbomlani sejtekre tán –
Sugár legyek csak, tiszta, póre,
ki átrezeg mindenkin s önmagán –*

*Hatoljak át a redves odvakon
s a szív rejtelseim anyagtalan –
Ki nem vesz észre: vergődjön vakon,
s ki lát, lásson csak általam –*

TAKÁCS IMRE

JEL A FÁRADTSÁGRÓL

*Nem vagyok most kíváncsi,
miképpen burjánzana
az élmény petesejtje
éppen a kíváncsiság
befúródása révén –
szüzi rendjét föladva
s új renddel eltakarva
a tiszta állapotot.*

*Nem vagyok most kíváncsi –
a békét nem zavarom,
a hegyek rajzolatát
hegyeknek elfogadom
s a tanult képzelettel
portyázom mélységüket,
hisz rajtuk észrevétlen
csupán a csönd hatol át.*